Titel	Rotzooi in mijn hoofd
Schrijver	Arno Bohlmeijer
Datum verschenen	1999
Uitgeverij	Leopold
Aantal pagina's	111
Genre	Hier-en-nu verhalen

Rotzooi in mijn hoofd

Laat mij hier voorgoed, wou ik zeggen; laat me verdwijnen. Maar ik word wakker waar het niet ver en niet zo warm is. Trouwens, je neemt jezelf toch altijd mee: ver bestaat verdomme niet!

Abi is een meisje van dertien jaar. Haar moeder is dood. Iedereen in de klas vindt haar gek. Het leren gaat ook helemaal niet. Het lijkt wel of er iets niet klopt in haar hoofd. Ze vlucht steeds vaker weg in romantische dagdromen over een leven ver weg en waar het altijd warm is. Op een dag vertelt haar vader haar een geheim. Haar hoofd was al zo vol en nu dit ook nog. Als ze boos is en niet wil toegeven aan haar verdriet, noemt ze haar vader en moeder: Bob en May. Dan is het net of het haar niet is overkomen.

Dit boek is niet echt spannend, maar boeit wel vanaf de eerste bladzijde. Hoe moet Abi omgaan met de problemen die ze heeft? Abi is een meisje dat haar hoofd vol heeft met angsten en verdriet. Ze komt er eigenlijk niet meer uit. Op het eerste gezicht lijkt het te komen door het verlies van haar moeder. Is dit eigenlijk wel zo? De schrijfster vertelt het verhaal in de tegenwoordige tijd, maar gebruikt ook flashbacks en dagdromen. Hierdoor kun je echt in het hoofd van Abi kijken. Je begrijpt, tijdens het lezen, hoe moeilijk het voor haar is zichzelf te vinden. De wisseling tussen nu, verleden en de fantasie van Abi zorgt ervoor, dat je zelf helemaal in het verhaal zit. Het verhaal laat zien, dat problemen soms teveel worden en dat je ze dus niet alleen kunt oplossen. Dit boek is een echter aanrader, of je nu wel of niet in zo'n situatie bent geweest. Tijdens het lezen ontdek je, dat een situatie soms heel anders in elkaar steekt, dan je had gedacht.

Arno Bohlmeijer schrijft boeken over gevoelige onderwerpen, zoals hoe het is als je niet zo goed kunt leren, of wat het voor je betekent zomaar opeens je moeder te verliezen. De boeken laten zien, dat het leven soms moeilijk kan zijn. In december 1992 kreeg Arno Bohlmeijer, samen met zijn vrouw en twee dochtertjes, een ernstig auto-ongeluk. Zijn vrouw overleed kort daarna in het ziekenhuis. Hij schreef hierover in *Ik moet je iets heel jammers vertellen*. Hij zei ooit: ´Schrijven is een goede manier van delen. Wat je mooi vindt kun je laten zien, wat je moeilijk vindt kun je delen met een grote groep mensen. Ik vond dat we bijzondere momenten hadden meegemaakt. Verdriet, maar ook veel mooie dingen. Dat heel veel mensen ons te hulp kwamen, vond ik bijvoorbeeld bijzonder. Dat gevoel wou ik delen en ik wou alles wat gebeurd is, bewaren, ook voor mezelf.´ In 1997 kreeg Arno Bohlmeijer het Charlotte Köhler Stipendium, een prijs voor schrijvers waarvan veel verwacht wordt.[i]

[i] http://www.leesplein.nl/LL_plein.php?hm=2&sm=1&id=199